

need Jõhanda sõnnad: „Häddba selle innimesele, kelle läbbi vahendus tulleb. Sel on parram, et westi siwvi temma taela peale podama, ja tedda ärraupputatama süggawama merre kohta.” Kui mões tungisid need sõnnad ta hingel läbbi: Se joosib minu kohta! Jah sedda ollen ma väär!

Hirmuga wöttis ta pühha rannatu ja läks teise tippa omma abikasa jure, kus ta sellele otse lõhhe föit, mis olli sündinud, räsi. Maria wöttis Piibli lähte ja hallas libbedaste nutma. „Oh mis raske önnetus se on”, ütles ta nuttes, „mis rasled wöllasünd oled sinna, armas mees, enne hingel peale loormannud!” Nende sõnuade järel lauges ta toli peale ja temma libbe nut andis tunnustust ta raskest hingel ahhaastrijest.

Temma mees olli wäggewaste ligutud, ta süddame-tunnisius kaebas pikkhe healega ta peale. Lül aega jäid mõlemad wait. Wimaks ütles mees: „Ma tunnen enne raslest üllelõhut ja ma tahhan sedda hea melega jälle parandada. Anna mulle agga nöör, mis ma pean teggemma.” — Maria töös ütles: „Armas mees, on se töest soindel nöör, tahhad ja töesi omma üllelõhut parandada?” — „Jah, Maria, se on mo soindel nöör, agga mis pean ma siis teggemma”, ütles körtsmil, „et föit jälle saaks heaks tehdud?” — „Ei se polle raske, kui ja agga löölis minu nöör vastu wöttad”, ütles Maria, „löige eomali panne tänuaselsi winalauplemine seisma, siis tahhame öhtuni mönda ümberimuta, mis ülle inglid taewas rõmustawad ja kurrat täis vihha on.”

Kuddas ööldi, nönda tehti. Körtsmil joolis lõhhe ruttuga lotta, ja panni usje holega linni. Muid hallasid mõlemad ühhes nöös enneste maja puhhostama, nagu olles se iltsi ammuust petud nöör olnud. Nad lasedid föit wina hallasid hovi peale ja vi lasid vastu siwvi purrus. Sedda-

samma lõbhut mõisteti fa winaplaaskude ja püddelite ülle löige nende täiusega, mis sõmitu peale välja wallati. Wina auksud jäid veel omma paika öhtuni.

Süs hallas teggu föriti toas peale, kus wanna rasmane mäng laarta ja sandid häbhetu pildid seinte pealt nüüd ettevöeti ja ahju aeti.

Nende tö sai wahlere wahlhel ühhe ehl teise - föritsläia läbbi seggatud, kes usje tagga müddistas. Kui lord müddin liale läks, astusid perre rahwas usje jure ja tulasid, mis teised usje eos piddid räfima. — Üts mötles, förtsmil olla haigeks jäinud; teine, et nad olla mõlemad välja läinud; kolmas arvas perremest joobritus ja ahju õres pingi peal magadowad. Wimaks töösis üts wanna halli peaga jõbis omma healt ja ütles: „Kurulge lord, mis minna teile rägin, asji on hopis teine; förtsmil tahhab waggats jääda, ta ei tahha ennam wina sijje kallata. Vange tähhele, kas ma polle tööt räfind. Ma ollen selle polest terrane ja ollen ammuigi tähhele pannud, tal polle mitte õiget himmu ennam laubeda ja se on ta ennumanda jii, ütlen ma teile, se on ilts pühha. Ta peab allati förtsi ellu pörgu ellute.”

Kui lõonneleja sai lõppetund, ütlesid teised: „Körtsmil peaks waggats jääma! Kes sedda wöib uskuda? Enneni tulleb arvata, et ühhel förtsmilul wöimatu asji on püh-hals sada.”

Wimise lõonne aeges lüttas Maria omma mehhe lülge ööldes: „Selle lõonne sees on polju tööt. Surma joof ja Kristuse ellu wessi ei sunni lõsttu.”

Kui lõit-ö olli lätte jöödnud, et lõit rahhusle jäid, weraasid mõlemad ühhes nööris ning jõunis wina poestwari välja ulitsale ja lassid sedda tühjaks joosta. Pärast wöttis mees sedda enne nimmetud landa förtsi usje pealt mahha, wiis tappa, lõhkus ärra ja ajav ahju. — Se juur maja puhhas-tamiise tö olli nüüd lõppetud. Mõlemate süddamed ollid